

Tolminsko.

Kako je Sembilja, nchote, navadila
Kovarica kovati.

Pegar 7-9.

528/1

Za onega časa, ko se kovači niso znali kovati, prišla ji
Sembilja (L. Sybilla), ona mogočino in vsegavédna klenka, v
kovarico. Glejala ji radovedno, kako se revež kovač zastoj trudi,
da bi dve železi zvaril. Prevzeta klenka se mu žešne prične
smejati, kamiceveji ga rekoč: To, to je pravi moj, ki ne more
se dveh želez tako stolci, & da bi se sprejeli. Ko to kovač
zasliši, jo poprosi, naj bi mu pokazala, kako se to stori.

O ne ne, reče ona in odide smeje od njega. Zdaj kovač
mislil in misli, kako bi ji to skrivnost izvabil, nezačnje
si jo vendar izmisliti. Na vse zgodaj odpravi se proti njeni
hišici in jo od daleč zagleda, začne: Kaj si mislila kaj,
ko mi nisi hotela povedati, kar sem te prabil; kakor da ne
bom mogel sam najdliti, kako se železo k železu prikaže,
da se drži? Zdaj pa le sama zase odloži, če poveš ali ne,
zda juvem sam!

To ji ženo jéžilo, da je kovač njeno skrivnost zvedel. Zato
vpije srdito: „De pač velika velika najdba to za moja, če
znajte, da se mora dhati malo solvana med dva kosa železa,
in da se mora še le pollej solci, da se sprimeta, jaz se
le čudim, kako si toliko časa potreboval, da si jo izkultel!“

Kovač je bil zdaj vesel, da je tako Sembiljo na let spravil,
kajti sam ni bil nič izučel, ampak poslužil se je zvojice, če
da bi to od Dnje zvedel, kar mu je prikrivata. Bizo odide
domu, poskusi in ker mu gre srečno od rok, pove to

novico se drugim kovarjem. Tu od nege čase kujejo
Kovaci na svetu železo.

3